

Arrest

nr. 277 772 van 22 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 april 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 augustus 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 april 2020 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet).

Op 21 april 2022 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de voormelde aanvraag onontvankelijk. Dit betreft in deze de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.04.2020 werd ingediend door :A. A., M. F. H. (R.R.: ...)

*nationaliteit: Irak
geboren te Bagdad op 10.03.1977
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire postbevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het verblijf van betrokkene op het Belgische grondgebied werd enkel toegestaan naar aanleiding van zijn verzoeken om internationale bescherming. Betrokkene heeft 9 procedures opgestart die allen werden afgesloten met negatieve beslissingen. Zijn eerste aanvraag dateert van 2015 en zijn laatste verzoek werd in april 2022 afgesloten. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hem toegekend.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven en zijn fysieke integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De Belgische asielinstanties hechten bovendien geen geloof aan zijn asielrelaas. Betrokkene bracht geen persoonlijke omstandigheden aan waaruit zou kunnen blijken dat hij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven en zijn persoon.

Betrokkene verklaart dat hij reeds enkele jaren op het Belgische grondgebied verblijft en geen enkele binding meer heeft met zijn land van herkomst. Hij volgde een inburgeringscursus en Nederlandse taallessen, werkte sedert 2016 met een arbeidskaart C (loonbrieven in dossier), hij heeft een verzekering bij de mutualiteit, legt bewijzen neer dat hij bedragen betaalt voor het ziekenfonds en kan positieve getuigenissen voorleggen. Hij pleegde geen inbreuken tegen de openbare orde. Dat hij geen bindingen meer heeft met zijn land van herkomst kan niet ernstig worden genomen. Betrokkene heeft het grootste deel van zijn leven in Irak doorgebracht. Naast Irak verbleef hij korte tijd in Syrië en Cyprus. Zijn ouders verblijven in Bagdad, zijn 2 broers verblijven in Bagdad en 3 van de 4 zussen verblijven in Bagdad. Eén zus verblijft in Nisan (Irak). Betrokkene onderhoudt nog steeds contacten met zijn familieleden in Irak zoals blijkt uit zijn asielverklaringen. Betrokkene heeft een netwerk in Irak waarop hij terug kan vallen. De elementen van integratie worden niet als buitengewone omstandigheid aanvaard, (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het feit dat hij Nederlandse taallessen volgde en in België kon werken, verhindert hem niet te reizen en terug te keren naar zijn land van herkomst van waaruit hij een visumaanvraag kan indienen. Zijn tewerkstelling werd alleen toegestaan zolang zijn verzoek om internationale bescherming niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigenbehoeften te voorzien.

Ook al kan niet ontkend worden dat de coronapandemie algemeen bekend is en deze pandemie beperkingen tot gevolg heeft voor het reizen, toont mijnheer niet aan dat hij als Irakees vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Irak terug te keren. De informatie in de aanvraag van mijnheer zoemt niet in detail in op de situatie van Irakezen die naar hun herkomstland willen terugkeren. De loutere verwijzing naar de coronapandemie en de reisbeperkingen die er in het verleden geweest zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te kunnen worden.

Ten slotte nog een opmerking: de Belgische ambassade werkt samen met outsourcing visa centers. Er zijn centra gelegen in Bagdad en Erbil. Met andere woorden mijnheer kan via deze centra in Bagdad en Erbil een visumaanvragen. Meer informatie is terug te vinden via deze link: <https://jordan.diplomatie.belgium.be/nl/naarbelgiekomen/visum-voor-belgie>"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). De verzoekende partij verwijt de verwerende partij verder een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“ Le requérant ne peut marquer son accord quant à la motivation de la décision attaquée, qu'il estime inadéquate.

Tout d'abord, la décision attaquée ne prend nullement en considération le fait que le requérant a quitté l'Irak depuis le 5.12.2000, soit il y a de cela 22 ans !

Il a introduit une demande d'asile et de protection subsidiaire à Chypres et fut ainsi mis en possession d'un titre de séjour renouvelable.

En 2005, son père étant gravement malade, il dut retourner en Irak, mais en raison de crainte de persécution, il dut à nouveau quitter le pays le 16.08.2015 et Monsieur A. vint demander à la Belgique une protection internationale.

Ceci signifie que le requérant a quitté son pays d'origine il y a de cela plus de 22 ans, et réside de manière continue en Belgique depuis sept ans.

Certes, l'administration dispose d'un pouvoir discrétionnaire, l'article 9bis de la loi du 15.12.1980 ne définissant pas les circonstances exceptionnelles pour lesquelles un étranger peut introduire une demande d'autorisation de séjour en Belgique, et les conditions auxquelles d'autre part il peut être régularisé, mais cependant, l'administration se doit de respecter les principes d'une motivation adéquate, de sorte que le justiciable doit pouvoir en comprendre les tenants et aboutissants.

Suivant la jurisprudence constante du Conseil d'Etat, au surplus, les circonstances exceptionnelles justifiant une impossibilité de retourner dans le pays d'origine ne doivent pas être des circonstances de cas de force majeure, mais bien des circonstances rendant particulièrement difficile un retour au pays d'origine.

Dans le cas d'espèce, même si les instances d'asile ont refusé la demande de protection internationale introduite par l'intéressé, il ne peut pas être contesté que la situation sécuritaire en Irak est assurée de manière uniforme.

La preuve en est que le requérant retourner en Irak pour aider son père gravement malade, a dû ensuite quitter l'Irak presque aussitôt, son intégrité physique et/ou sa vie étant en danger.

Au surplus, il a fourni toutes les preuves d'une intégration parfaite en Belgique dont cours d'orientation sociale, preuve de travail effectif sous couvert d'un permis de travail C, assurance maladie, promesse d'embauche, etc..., de sorte qu'au vu des éléments produits, il lui serait bien entendu difficile de retourner en Irak, pays qu'il a quitté depuis 22 ans !³

Si le requérant a encore des membres de famille en Irak, il est évident que sa vie privée et familiale n'est plus localisée, car il a quitté le pays depuis trop longtemps.

Dans la mesure où l'Office des Etrangers ne remet pas les éléments d'intégration ni la parfaite intégration du requérant en doute, le requérant ne comprend pas que l'Office des Etrangers à tout le moins ne déclare pas sa demande recevable. La motivation est inadéquate. Le moyen est fondé.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat zij Irak al 22 jaar verlaten heeft, namelijk sinds 5 december 2000. De verzoekende partij stelt dat zij bovendien al 7 jaar in België verblijft. Zelfs al hebben de asielinstanties haar verzoek om internationale bescherming verworpen, zo stelt de verzoekende partij, dan nog kan het niet betwist worden dat de veiligheidssituatie in Irak niet op uniforme wijze is verzekerd. Het bewijs daarvan ligt erin dat de verzoekende partij is teruggekeerd naar Irak voor haar zieke vader, maar Irak moest verlaten omdat zijn fysieke integriteit en leven in gevaar was. De verzoekende partij wijst verder op haar perfecte integratie. Volgens de verzoekende partij is het evident dat, ook al heeft zij nog familieleden in Irak, haar familie- en privéleven zich niet meer in Irak situeert, omdat zij dat land al te lang heeft verlaten.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In zijn aanvraag voerde de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aan:

- dat zij reeds 4 jaar in België verblijft en geen enkele binding meer heeft met haar land van herkomst
- dat zij voor haar leven vreest omwille van de oorlogssituatie in Irak, waarbij zij opmerkt dat zij op 18 juli 2019 een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend
- dat zij een inburgeringscursus heeft gevolgd
- dat zij een attest heeft voor de Nederlandse lessen die zij heeft gevolgd
- dat zij reeds gewerkt heeft in de bouw en dat zij in 2016 tot 2019 gewerkt heeft als arbeider.
- dat zij thans over een werkbelofte beschikt
- dat zij bijdraagt aan de mutualiteit
- dat zij nooit een gevaar heeft gevormd voor de openbare orde
- dat zij geïntegreerd is

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de verwerende partij aangaande deze aangevoerde buitengewone omstandigheden heeft gemotiveerd, doch van oordeel is dat dit geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

De verzoekende partij bekritiseert deze motieven. Zo stelt zij dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij Irak in 2000 heeft verlaten, dus 22 jaar geleden. Hiermee tracht zij aan te tonen dat zij geen enkele binding meer heeft met haar land van herkomst.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij heeft gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij geen band meer heeft met haar land van herkomst en dat dit aldus geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. De bestreden beslissing bevat immers de volgende motieven:

“Betrokkene verklaart dat hij reeds enkele jaren op het Belgische grondgebied verblijft en geen enkele binding meer heeft met zijn land van herkomst. Hij volgde een inburgeringscursus en Nederlandse taallessen, werkte sedert 2016 met een arbeidskaart C (loonbrieven in dossier), hij heeft een verzekering bij de mutualiteit, legt bewijzen neer dat hij bedragen betaalt voor het ziekenfonds en kan positieve getuigenissen voorleggen. Hij pleegde geen inbreuken tegen de openbare orde. Dat hij geen bindingen meer heeft met zijn land van herkomst kan niet ernstig worden genomen. Betrokkene heeft het grootste deel van zijn leven in Irak doorgebracht. Naast Irak verbleef hij korte tijd in Syrië en Cyprus. Zijn ouders verblijven in Bagdad, zijn 2 broers verblijven in Bagdad en 3 van de 4 zussen verblijven in Bagdad. Eén zus verblijft in Nisan (Irak). Betrokkene onderhoudt nog steeds contacten met zijn familieleden in Irak zoals blijkt uit zijn asielverklaringen. Betrokkene heeft een netwerk in Irak waarop hij terug kan vallen.”

Het enige wat verzoekende partij inbrengt tegen deze motivering is het feit at zij Irak al 22 jaar zou verlaten hebben en al ongeveer 7 jaar in België verblijft. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij geenszins gevolgd kan worden waar zij stelt dat zij haar land van herkomst al 22 jaar verlaten heeft. Zij stelt Irak verlaten te hebben in 2000, maar zoals zij zelf aangeeft is zij in 2005 teruggekeerd en heeft

ze tien jaar in Irak verbleven, alvorens dit land opnieuw te verlaten. Zij is in 2015 in België aangekomen en heeft sindsdien 9 procedures doorlopen waarbij ze telkens om internationale bescherming vroeg. Hieruit volgt dat de verzoekende partij ondertussen al 7 jaar in België is en geen 22 jaar zoals ze poogt te laten uitschijnen. Waar de verwerende partij aldus stelt dat de verzoekende partij aldus het grootste deel van haar leven in Irak heeft doorgebracht is dit correct, vermits de verzoekende partij 33 jaar in Irak heeft doorgebracht (mits een onderbreking van 5 jaar), terwijl ze slechts 7 jaar in België verblijft. Daarnaast ontkent ze niet dat ze nog heel wat familie heeft in Irak, zoals haar ouders en broers en zussen, waarmee ze overigens ook nog contact onderhoudt. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat de verzoekende partij nog steeds een netwerk heeft in Irak waarop ze kan terugvallen. De verzoekende partij maakt alvast niet aannemelijk dat bovenstaande motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. Hiermee toont zij niet aan dat dit in haar hoofde een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Voorts voerde de verzoekende partij de veiligheidssituatie in Irak aan als buitengewone omstandigheid. De verzoekende partij stelt dat, zelfs al hebben de asielinstanties haar verzoek om internationale bescherming verworpen, het niet betwist kan worden dat de veiligheidssituatie in Irak niet op uniforme wijze is verzekerd.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Betrokkene heeft 9 procedures opgestart die allen werden afgesloten met negatieve beslissingen. Zijn eerste aanvraag dateert van 2015 en zijn laatste verzoek werd in april 2022 afgesloten. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hem toegekend. Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven en zijn fysieke integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De Belgische asielinstanties hechten bovendien geen geloof aan zijn asielrelaas. Betrokkene bracht geen persoonlijke omstandigheden aan waaruit zou kunnen blijken dat hij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven en zijn persoon.”

De loutere bewering dat het niet kan betwist worden dat de veiligheidssituatie in Irak niet op uniforme wijze is verzekerd maakt uiteraard niet dat de verzoekende partij daarmee aannemelijk maakt dat bovenstaande motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. In tegendeel beperkt de verzoekende partij zich opnieuw tot een loutere vermelding zonder enig begin van bewijs. Bovendien werd het laatste verzoek om internationale bescherming door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verworpen op 13 januari 2022. Uit deze beslissing blijkt dat er een zeer uitvoerig onderzoek werd gevoerd naar de veiligheidssituatie in Bagdad (regio waarvan de verzoekende partij afkomstig is). Het beroep dat de verzoekende partij indiende tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest 270 882 van 4 april 2022. Ook op dit punt maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat zij haar aanvraag in België kan indienen.

Verder stipt de verzoekende partij aan dat zij verschillende bewijzen van haar integratie heeft bijgebracht en dat al deze elementen maken dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst.

De stelling van de verwerende partij dat de door de verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Ook op dit punt toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Tot slot stelt de verzoekende partij dat het duidelijk is dat haar familie- en privéleven zich niet in Irak bevindt, omdat zij dat land al 22 jaar verlaten heeft.

De verzoekende partij geeft echter in haar enig middel toe dat zij nog maar 7 jaar in België verblijft. . Bovendien ontkent zij niet dat zij nog heel wat familie heeft in Irak. De verzoekende partij maakt ook op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij hier in België over een gezinsleven in de zin van artikel 8

van het EVRM zou beschikken. Ook wat betreft het bestaan van een privéleven beperkt zij zich tot een vage bewering. Zoals de verwerende partij in haar beslissing heeft aangegeven heeft de verzoekende partij het grootste deel van haar leven in Irak doorgebracht, zodat zij niet aannemelijk maakt dat zij enkel een privéleven in België heeft.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de *in casu* bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, en zij dan ook niet als onmiddellijk gevolg heeft dat een schending van enig familie- of privéleven aan de orde zou kunnen zijn.

De overige motieven van de bestreden beslissing laat de verzoekende partij ongemoeid, zodat zij overeind blijven.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU